

Det spøker på Langstrand internat.

Det var senhøsten 1963. Jeg var 13 år det året. Barfrosten hadde islagt vannene og skøyteinteressen var stor. Alle gutters drøm på denne tiden var å ha skopansere (skøyter med fastmonterte sko). Det var årsaken til at jeg hadde fått pappa, som var vaktmester på skolen, på trua til å lage skopansere til meg av et par gamle beksømstøvler og reimskøyter. Tidligere samme dagen hadde Åse Karlsen, ei av tjenestepikene ved internatet, kommet med følgende utbrudd til pappa: "Johannes, det spøker her på internatet!" "Nei, nå tuller du, jeg har jobba her i ni år og har aldri hørt eller sett noen spøkelser", svarte han oppgitt. "Men det er sant! Jeg så ei svartkledd dame som gikk inn på bøttekottet. Og fordi jeg ikke turte å gå inn selv, sendte jeg en av elevene inn dit for å hente bøtte og klut. Etterpå spurte jeg eleven om han hadde sett noe der, men det hadde han ikke. Deretter undersøkte vi kottet sammen, men fant ingen." Pappa avsluttet samtalen med å avfeie det hele som "fantasi og tullprat". Innerst i kjelleren under internatdelen av skolen, lå pappas arbeidsrom. Det var der arbeidet med å lage skopanserne foregikk. Ved sekstiden om ettermiddagen var arbeidet ferdig. Bare oppryddinga gjenstod. Plutselig hørte vi slepende skritt i korridoren utenfor, men ingen av oss tenkte noe over det, vi bare fortsatte med oppryddinga. Men da vi kom ut i korridoren, ble vi møtt av et syn vi ikke

hadde venta oss. Ei lutrygga gammel kjerring stod bøyd med ansiktet mot døra som førte inn til internatets vaskeriavdeling. Jeg fortsatte bortover korridoren uten å tenke over hvem som stod der på denne måten. Men hvor ble det av pappa? Da jeg snudde meg for å se etter han, fikk jeg se noe som fikk blodet til å fryse i årene mine. Jeg så at damas ansikt var i ferd med å gå i oppløsning på en måte. Huden var fargeløs på samme måte som hud blir hvis man går lenge med plaster på et sår og har vært mye i vann med såret. Hudfoldene lå lag på lag utenpå hverandre, som om det hadde inntruffet en forråtnelsesprosess. Jeg kan enda huske den isnende kulden som var i rommet og den skrekklammelsen jeg følte. Pappa kom mot meg. Det var som om han gikk i transe. Han sa: "Vi må bare gå", og han var tydelig i sjokktilstand.

Han hadde villet se hvem det var som hadde forvillet seg ned i kjelleren uten å ville gi seg tilkjenne. Derfor prøvde han å ta i personen som stod der, men det var som om skikkelsen ikke var til å få kontakt med. Det var da han skulle se hvem det var at han fikk sin sjokkatede opplevelse. I stedet for å se et ansikt fikk han se noe som mer minte om et kranium med to tomme øyenhuler og et spisst nesebein.

Vi gikk rett opp fra kjelleren og pappa låste dørene etter seg. Da vi kom opp til utgangspartiet, møtte vi Ragna, "vaskekjerringa" på skolen. Hun så straks at noe hadde skjedd. Hun fikk opplysninger om opplevelsen i kjelleren. Sammen gikk vi ut på trappa. Der fikk vi se den svartkledde skikkelsen på vei innover mot vaskekjelleren. Midtveis inne i rommet snudde hun. Vi kunne ikke se dørene fra der vi stod, men vi hørte at det klikket i låsene.

Jeg kunne for så vidt ha sluttet historia her, men vil likevel fortelle litt mer om det som hendte etterpå. Pappa og jeg gikk umiddelbart til internatbestyreren, Ragnar Zachariassen, som ikke var den som lot seg skremme opp av bagateller. Han hadde i likhet med pappa tidligere på dagen blitt konfrontert med tjenstepikens opplevelse. Og i likhet med pappa hadde han avfeid historia med oppspinn og fantasi. Pappa var nå i en slik tilstand at Ragnar reagerte kraftig og spontant. Hele skolen og internatet skulle undersøkes. Det var litt av en jobb, men jeg kan forsikre om at ikke en krok ble oversett. Jeg var selv med på undersøkelsen og grundigheta var det ingenting å si på. Ikke et fnugg av spor ble funnet.

Pappa som alltid hadde blitt sett på som en uredd og nervestærk kar, hadde det ikke lett i tiden som fulgte. Han måtte roe seg ned på nervemedisin og han turte ikke å være alene på jobb de nærmeste ukene.

Ikke vet jeg, men det må antakelig være mer mellom himmel og jord enn det vi vet om.

Redningen for pappa ble i alle fall en omreisende emissær. Pappa fortalte han om opplevelsen vår. Han bad da om å bli vist stedet der vi hadde sett dama. Det fikk han. Alene ble han på åstedet. Han ville det slik. Etter en halv times tid kom han tilbake til pappa. Han tok han til side og sa: " Nå kan du trygt gå hvor du vil her på skolen, det kommer ikke til å hende noe her mer." Da var det som om alt falt på plass for pappa, han ble atter den gode gamle Johannes igjen.